

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an Lei 200—
Pe un jumătate an Lei 100—
Autorități și instituțiuni Lei 500—
In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPA TARIF SE PRIMESC LA
ADMINISTRAȚIA ZIARULUI

CLUJ, STRADA REGINA MARIA 36

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria No. 36.

Telefon: 7-60

Legiferarea

Modul de redactarea legilor.

Nu mă gândesc la mecanismul constituțional pentru crearea normelor de drept, nici la obiceiul părimântului, acel proces de lentă așezare a orânduirilor obștești, dar mai ales vreau să elimin cu totdeauna acea preocupare sterilă de tehnicitate juridică, întrucât toate interpretările pur juridice care s'au dat până acum fenomenului social, au avut darul de a alunga din conștiința noastră elementele morale și sufletești. Un fel de dureroasă anchiloză a libertății spiritului, un fel de împiedecare stranie a procesului generator de viață, se degajează dintre filele mucedale ale codurilor fundamentale, din acele legiuiri comune în care pare că s'a așezat pentru eternitate înțelepciunea omului de acum 5 mii de ani. Reguli sfinte, care odinioară schingiuiau simțirea strămoșilor și le încătușiau sufletul în cercuri de oțel, par astăzi, firave așezări, construite de beteaga minți a unor înțelepți primari, a căror efortare a fost parcă îndreptată diabolic, spre nefericirea omului. Și astăzi se resimte, nefasta influență a tradiției dreptului. Și astăzi se menține, ca o injurie grosolană a spiritului uman, acea ipocrizie a ideii de justiție socială, concretizată în norma de drept. În balastul codurilor și al uzurilor drepte și nedrepte (un jurist care se respectă ar zice: uzuri juridice sau nejuridice, în sensul că un obicei în care se concretizează experiența mai mult sau mai puțin îndelungată a unui grup social, este juridic sub raportul conținutului, în măsura în care încorporează ideea de drept a colectivității, idee considerată ca atare, numai în ipoteza conformității sale cu tradiția dreptului) s'a împotmolit tot avântul nostru creator. Spiritul rutinar și înțepenit în moravuri deșuate ne menține într'o stare de dezolantă apatie. Am putea spune, cu drept cuvânt, că am ajuns la o adevărată religie socială, în sensul imabilității instituțiilor de drept care normează raporturile dintre noi. Aceasta mai ales la noi, Români.

Da, și e stupid. Toți Hipopotamii arenei își urlă din rărunchi jelanii pe la răspântii, toți fac constatarea că suntem un adevărat paradis al nastruii, prin frumusețile și bogățiile încorporate în teritoriul țării noastre, dar nimeni dintre acești nastrușnici realiști nu-și pune întrebarea: Care e cauza tuturor relelor? S'ă spun eu răspicat: mentalitatea noastră juridică.

Ideia pe care noi ne-am făcut-o despre drept și dreptate. Printr-o ciudată transformare, s'a produs o aproape completă disociere între normele juridice și elementele morale și sufletești, dându-ne la fiecare

ocazie senzația elementară jenantă, a unui sisifism moral, din care nu desprindem decât desgust. Și nu numai bătrânii României, ci și tinerii în zdrobitoarea lor majoritate gândesc la fel. Nicăieri nu vezi îmbobocind măcar, o acțiune proaspătă, care să dea piept cu prejudecățile, sfărâmându-le! Nicăieri nu întâlnești tovarășia sfântă, plină de fiorul purificator al credinței în fapta aspră, revelatoare de forme noi ascunse în sânul naturii sgârcite, nicăieri nu răsare efortul voluntar, al cărui țel să se rezume într'un singur cuvânt: creație. Și este dureros! Se poate, ca un neam întreg să trăiască încătușat de o sumă de prejudecăți neroade, care n'au măcar nici calitatea originalității sale etnice! Astăzi se stie cu precizie matematică care este cauza răului. S'a stabilit definitiv etiologia boalei sociale prin care trecem și s'au indicat și remediile. Este o grotescă nepotrivire într'o idee noi și formele vechi. Legiferăm astăzi, căutând sistematic să punem de acord gândirea noastră cu tipicul trecutului. O muncă tehnică foarte miștoasă, desfășurăm sistematic pe terenul legiferării. O grijă nemaipomenită de acord al textelor de legi, între ele și pactul fundamental, dar mai ales un respect constant pentru gramatica dreptului, acele reguli de limbaj inutil, care au încuiat capetele multor oameni de ispravă — Și ne învărtim în loc. Ne ucidem toate speranțele și credințele într'un viitor mai bun, prin simplul fapt că ceiace ne interesează într'o lege, este corecta ei redactare, după tipicul juridic, ci nu „ideia fortă” menită a deslănțui o acțiune fecundă. Viața materială, morală și sufletească a colectivității încep a curge în afara de sfera legilor sterpe, lipsite de orice utilitate directă. Parlamentul, singura instituție purtătoare de progres, are în mână cheia soluționării tuturor problemelor care ne frământă: legiferarea. Dar pentru atingerea

„Constituția milenară ungară”.

Ne-am ocupat și în nrul trecut al Chemării de conflictul violent iscat în Ungaria în jurul cărții istoricului ungar prof. dr. Eckhardt, care ajunge la concluzia că lozincă „Constituției milenare ungară” nu formează decât o frază goală soviniștă, care nu rezistă deloc unei critici științifice. O parte a presei ungare este neobișnuit de indignată, deoarece afirmațiile istoricului Eckhardt arată că tot ceea ce tineretul ungar a ținut până în prezent ca sfânt, nu este decât fructul necunoașterii istoriei și al fantaziei și că întreaga constituție ungară nu emană din sufletul ungar

O atenție extraordinară a provo-

scopurilor sale, are nevoie de un tonic tineresc, care să-i învieze atmosfera de arhivă istorică. Pe fruntea Parlamentului românesc de astăzi trebuie să fie gravate în litere de un metru câteva vorbe mari și late: legea este expresia concretă a unei idei desprinsă din nevoile reale ale colectivității într'un moment dat. Intre forma legii și ideea cuprinsă într'ansa trebuie să existe o perfectă armonie. O lege, care nu va fi în stare să pună în mișcare acțiuni fecunde, din momentul intrării ei în vigoare, n'are nici o valoare practică, și astfel trebuie să rămână în scâfârșia autorului ei. Ideia de lege, care simbolizează ceva novator, nu-i sinonimă cu ideea de legalitate. Măgaria distincțiunii între faptul legal și ilegal aparține puterii executive. Rostul parlamentului sau vorbind în sens mai larg, al puterii legislative, este în a da liber curs realizării desideratelor materiale, morale și sufletești, mereu noi ale colectivității. Dacă parlamentul nu promovează aceste idei, riscă să dispară.

P. T.

P. S. Legile reale sunt concise, simple ca bună ziua și sincere. Inactivitatea parlamentului de astăzi, în sensul lipsei unei colaborări active cu ministrii „făcători de legi”, se datorește neîncrederei legitime stăruite de legile sistem vechi care încearcă a îmbrăca ideile noi. Parlamentul democratic trăiește drama inutilității legilor și instituțiilor capitaliste. De aceia votează în nestire și cu nemiluita.

Asistăm la un proces patologic, de proliferare legislativă, inerent organismelor îmbătrânite în plină descompunere. Este un simptom caracteristic, pentru finalul sistemului în care și pentru care ne sbatem astăzi zadarnic. În loc să organizăm înfrângerea, am putea prepara terenul, scurtând, cum spune Marx, perioada de gestație.

cat în ultimele zile în opinia publică ungară și articolul scriitorului Moricz, în care autorul insistă că Ungurii din statele vecine trăesc în condițiuni culturale și economice mult mai favorabile decât Ungurii din însăși Ungaria și că în statele vecine se formează un nou tip de unguri, care diferă foarte mult de cel din Ungaria. Acest articol a născut deasemenea mare indignare în special în cercurile naționaliste cari cer în prezent ca toate teatrele ungare să înlăture din repertoriul lor piesele scriitorului Moricz.

Este într'adevăr neobișnuit pentru unguri să li-se spună în față de către conaționali de ai lor astfel de adevăruri crude, așa că nu ne miră protestele lor furibunde.

Dictatură în România?

de Victor Cornea

Un interview în englezește, al d-lui Grigută Filipescu. — Amatori imponenti. — Dictatura Regelui Carol al II-lea. — Argumente pentru și contra. — Marea slăbiciune a regimului dictatorial. — Singura alternativă.

III.

Mai dăunăzi un ziar de stânga din Londra a publicat, la senzational, un interview al d-lui Grigută Filipescu din București. Acesta s'a lăudat (reporterului, care l-a răsplătit, la rândul-i, cu puțin humor britanic) că va trage în teapă pe toți „hoții” și „tălharii” — bine înțeles cei politici — din Tara Românească. I-a mai făcut d. Grigore Filipescu bietului reporter un curs de istorie asupra lui Vodă Vlad-Tepeș. Și l-a asigurat că, la putere, va face ce a făcut acesta în veacul al XV-lea și îl va reînvia din morți spre fericirea norodului românesc. Nu știu ce va fi înțeles gazetarul din povestea eroului valah care, pe limba lui Edgar Wallace sună: „Vlad the Piercer”. Desigur însă că laboriștii cari l-au citit au trăit, pentru un moment, întreg cosmosul unei nopți arabe. D. Filipescu voia dictatură, nu alta. Ce-i drept, număți în interview (la câteva zile a apărut... desmintirea după obiceiul părimântului).

Lăsând năzdrăvăniile; apar în presa străină, la răstimpuri svonturi, din diferite surse, că România este, în adevăr, pe drum de a adopta dictatura. Nu este vorba numai de dl. Argetoianu — care, avortat de toate partidele — nu mai are ce face altceva și nici de mareșalul Preșan ori de mania profesorului Cuza și copilăria pupilului său Zelea-Codreanu. Ci vorba vine de Regele Carol II. Anume, că acest „tânăr” și „cel mai impulsiv dintre Monarhii de azi” — s'ar fi hotărât să urmeze pilda cumnătilui Său din Belgrad, etc.

Svonul, repetat mereu, prinde. Cu atât mai mult, că și în țară unii vorbesc la fel și alții cred. La urma urmelor, nu interesează faptul că se vorbește de dictatură. Și nici dacă cei cari vorbesc și lucrează pe față sau în ascuns, pentru ea, au sau n'au acest drept.

Ci dacă au dreptate.

Important este deci numai faptul dacă dictatura poate fi o soluție pentru actuala situație a României. Din acest punct de vedere va fi judecată aici, ca ipoteză și cu referire la experiențele de aiurea, examinate deja.

România, adevărat, este crunt lovită de criza generală. Forțele ei economice au fost sleite. Liniștea ei socială este turburată. Agitațiile țărănești, când în Bucovina, când în Basarabia sau în Vechiul Regat, ca și agitațiile muncitorești din centrele industriale, o dovedesc. Partidele, toate

câte există au fost încercate la guvern și n'au reușit să asigure țării nici liniștea și nici prosperitatea dorită, unele fiindcă n'au vrut, altele fiindcă n'au putut. Mișcarea contra partidelor a găsit teren. Anumite grupări mai vechi au fermentat-o, iar unele dislocări mai recente în sânul partidelor au avut darul să întărească bănuelile. Apoi întâmplarea noiei Domnii — dela care lumea aștepta — din prima zi — minuni. Nici mai mult, nici mai puțin.

Trebuie respinsă dictatura, ca metodă de guvernământ, dacă nu ca principiu, în toate împrejurările, în toate timpurile?

Evident că nu!

Ea s'a dovedit, în unele cazuri, fructuoasă, chiar salvatoare. Istoria și experiența unor state — dintre cele amintite — stau martore.

Ori, în România încă există stări și oameni față de care nu se procedează cu mânuși. Pentru care corectivul legalității nu ajunge. Se poate ghici ce și cine sunt vizați. Să nu se uite — uriașele dificultăți întâmpinate de guvernul Maniu. — primul guvern de legalitate în România — în lupta sa cu un întreg aparat de Stat inert, corupt și îndărătnic, anchilozat și proteguit printr'o legislație ce nu se putea schimba dintr'odată. Mai ales că ea formează deja tradiția, obiceiul, năravul.

Un corectiv mai presus de principiul juridic al legalității — singur ar fi putut îndrepta mai mult și, de fapt, norodul care nu își dădea seama de greutatea, începuse să vadă slăbiciunea acolo unde era imposibilitate.

Apoi, se mai cereau schimbate, suprimate sau înlocuite anumite instituții financiare, economice și de asistență. Aceasta se putea însă, în condițiile de atunci numai printr'o revoluție. Care nu s'a făcut și bine, că nu s'a făcut — deși se putea.

Astăzi se afirmă de acei unii că partidele sunt uzate, învechite, înfodate clientelei de club și, că nimic nu mai e de așteptat dela ele. Că au nevoie de pauză, să se refacă și regrepeze. Poate. *Revoluția*, mult visată, nu vor putea-o realiza, zic ei, decât printr'un guvern tare, fără partid, fără parlament, — dictatorial; sau, cu un nou parlament în slujba unui cabinet de „personalități“. Formula n'are importanța, ideea este, în fond, una și aceeași.

Admițând că dictatura ar fi o soluție pentru moment. Întrebarea este: e posibilă? Bine înțeles, o dictatură în interesul general și dorită de națiune.

Se știe, Mussolini întâi a organizat masele în fascii, apoi, s'a pus în fruntea lor și a luat puterea. Dar n'a cerut-o dela nimeni.

Unde este în România, marele animal care să vrăjească masele și să le strângă în bârlogul ambițiilor sale? Nicăieri.

Toți pretendenții de dictatură cer, cerșesc puterea, în loc să dea lovitură de stat prin puterea lor proprie și peste capul tuturor. Dl Grigore Filipescu ridică țepi-demonstrative în fereastra redacției „Epocii“, — dar îi lipsește călăul; alții așteaptă să fie „unși“ prin harul celui pe care și-l închipue A-Tot-Puternic; singurul pretendent serios — nu râdeți — e tot bietul Corneliu Zelea-Codreanu, care a organizat niște gărzi „de oțel“ și — mai face și pe martirul — fi-rește pentru cauză — pe la Văcărești...

Toți așteaptă dictatură, mură în gură — dela Rege. Ei bine, tocmai aceasta e punctul delicat al problemei. Regele ar urma să le împrumute autoritatea Sa — în lipsa unei autorități proprii. În caz de faliment — răspunderea ar cădea pe Rege. Lumea l-ar învinui pe El dacă lucrurile vor eși rău și ar eși rău, după cum se va vedea.

Regimul de dictatură, în lipsa unei organizații revoluționare în stare de o lovitură — poate fi instaurat numai

de Rege. Dacă este bine ca Regele, să ia asemenea riscuri, dela începutul Domniei, e o chestiune la care orice bun român va ști să răspundă. Ori, decât așa, întrebarea se pune, involuntar: de ce nu s'ar proclama Regele, El însuși, dictator? Cel puțin i-ar revenii Lui, întreagă gloria în caz de succes.

Riscurile unei dictaturi astăzi sunt foarte mari. Nu numai că ar fi izbită dela început de viciul unui *stat de legitimitate*, dar ar avea să infrunte o situație — criza economică generală — care nu stă în puterea unui singur guvern oricât de tare. *Eforturile decisive se desfășoară astăzi* în meetingurile internaționale, unde acțiunea chiar a unui dictator este destul de mică, cu atât mai mică cu cât îmbracă o mutră cu ai cezariană, deci mai suspectată.

Un alt inconvenient este acela al lipsei de control efectiv, propriu oricărui regim de mână *prea forte*, fără parlament, fără libertăți politice. De când e lumea, cei cari au fost investiți sau s'au investit însuși cu puteri prea mari au inclinat spre abuz și au abuzat.

S'a spus însă că „guvernul de personalități“ sau celelalte formații *eiusdem farinae*, ar urma să-și aleagă parlamentul său. Deci, iarăș partid, iarăș club, iarăș favoritism este, deci tocmai ceiace se impută partidelor. De ce ar mai fi nevoie de asemenea răsturnări pentru atâta lucru?

Slăbiciunea cea mai mare a dictaturii — sursă neseacă de rătăcirii și abuzuri — este însă faptul că ea nu are contact cu mișcările de idei și de spirit cari se produc în sânul masselor și cari, într'un regim democratic nefalsificat, orientează judecata guvernului și îi fecundază autoritatea.

Aceasta e cauza prăbușirii celor mai mulți tirani — deghizați sau nedeghizați. Ori, de ce s'ar primejdui acel *bonum summum* de viață parlamentară realizată sub guvernul Maniu și s'ar întrerupe procesul de educație cetățenească a masselor început odată cu el? Ca să li se găsească un rost unor domni din București, cari, din cauza unei mentalități perimate, s'au trezit, inadapabili, într'o lume nouă sau pentru că nu mai încap în palatul Sturdza?

Un guvern legal, autoritar, capabil de o acțiune dinamică și având suportul unei largi colaborări a națiunii, va putea face, în orice împrejurări, cel puțin atât cât un dictator. Un asemenea guvern este în același timp, el însuși, o supapă de siguranță contra izbucnirii pasiunilor populare, având asociată, prin reprezentativitate, masa.

Dictatura, ca orice aventură, evocă pericole.

Oxford, Martie 1931.

Victor Cornea.

Primăria Municipiului Cluj.
No. 24667—1930.

A N U N T.

Municipiul Cluj vinde prin licitație publică, cu oferte în scris, închise și sigilate imobilul său de sub No. top. 6r0—1 din cartea funduară Cluj No. 1606, situat în Str. Câmpului 74 și cuprins din o clădire cu 3 încăperi, curte și grădină de 1 jugh. și 250 stj. pătrați.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88—110 din legea Contabilității publice în ziua de 7 Mai 1931, orele 11 a. m. înaintea Comisiei de licitație, sala de sedințe.

Odată cu predarea ofertelor lor, concurenții vor preda la mâna președintelui comisiei de mai sus o garanție provizorie în numerar sau efecte garantate de Stat egală cu 5% din suma oferită drept preț de cumpărare.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul serviciului economic. Cluj, la 21 Martie 1931.

Primăria Municipiului Cluj.

Intre politică și economie

Cei cari vor aștepta dela rândurile ce urmează o analiză dogmatică a problemei ce ne-am propus a trata, vor fi desamăgiți. Rațiunea este de tot simplă. Și definiția politicii și cea a economiei lipsesc. Nu facem un gest de temeritate afirmând, că din toate definițiile enunțate până în prezent, nici una n'a întâlnit acel asentiment general și definitiv, care ar putea constitui semnul adevărurilor câștigate pentru totdeauna.

Spre diferență de opera lui *Voltaire*, despre care *Faguet* spunea că „este un haos de idei clare“, tot ce s'a scris în materie de politică și economie n'a depășit orizontul actualului. Aceasta în toate timpurile și peste tot.

Istoria atâtor țări este mărturia irefutabilă a preocupărilor permanente a oamenilor de stat. Dorința unui traiu bun a fluturat mereu pe buzele conducătorilor și celor interesați la bunul mers al treburilor și publice și private.

Sa spus chiar că „o țară care a trăit bine nu are istorie“. Ar fi premiza minoră. Concluzia silogistică care se desprinde, dacă luăm drept premiză majoră, faptul că toate țările au o istorie, mai mult sau mai puțin bogată, este următoarea: niciodată oamenii n'au încetat de a se frământa pentru o stare mai bună și niciodată omenirea n'a încetat de a se plânge.

Este și a fost totdeauna un clișeu standard de oratorie, declarația că ora de față este gravă și ne aflăm în ceasul al 12-lea, dar astăzi aceste *Cassandre* bocitoare nu mai sunt luate în seamă decât de naivi incorigibili.

„Civilizația — spunea odată *Gabriel Tardes* — a accelerat ritmul generațiilor“ — dar ce însemnează această precipitare în timp, când fiecare epocă își are viața sa socială, cu al său sistem coerent și bine tratat, cristalizat în tradiții?

Poporul, acea masă enormă și anonimă, a fost prietenul, trâmbitat peste tot, al marilor spirite. Butada lui *Taine*, care spunea că „poporul ar fi mai fericit, dacă n'ar avea atâți amici“, dovedește însă că această prietenie n'a fost spre folosul poporului, ci îndreptată deseori contra lui.

Nu vom recurge la explicațiuni pompoase pentru a descoperi fondul voalat de trecerea veacurilor. Socotim, pentru importanța problemei ce se pune astăzi la ordinea zilei, că este cazul de a repeta ca și *Hegel* că „incomprehensibilul trebuie înțeles ca atare“.

O orientare realistă a gândirii, sprijinită solid pe viața practică, se impune cu toată urgența, pentru că nu doctrinele sterpe și neputincioase sunt acelea cari ne guvernează, ci situațiunile economice și sociale, decurgând din evoluția generală a trebuințelor omenești. O doctrină, în înțelesul curent al cuvântului, înseamnă o lucrare abstractă, un produs al spiritului. Prea puțini sunt aceia cari o consideră drept o construcție edificată pe o stare de fapt. Și aici rezidă origina tuturor greșelilor. *Royer Collard* nu era desigur un cinic, când a afirmat că „nimic nu se disprețuește astăzi mai mult decât realitatea și dacă această realitate se va răzbuna, mai curând sau mai târziu, nu vom pregea s'o tratăm din nou cu același suveran dispreț“, pentru că dacă observăm atent manifestațiunile de orice fel și de ori-unde găsim nenumărate verificări.

Controversa prelungită, cu tot cortegiul ei de influențe nefaste, pe tema primatului între politică și economie, este o dovadă în plus. Intocmai ca și faimoșii călugări din Bizanț, cari în timpul asediului cetății de către turci, se cătrăneau tare în discuții asupra sexului ingerilor, la fel și spiritele prețioase (?) de astăzi, nu mai conțeneșc în apriga lor dispută: politica primează economia, sau invers.

Ca de obicei, adevărul stă la mij-

loc și pentru a-l face relevant, nu este nevoie să ne pierdem în teorii prea savante. *Miguel de Unamuno*, acest subtil gânditor de stânga, obișnuia să ironizeze astfel pe sartoizii pierduți între vrafuri de cărți: „după cum apa pură face gușași, tot așa ideile pure produc cretini“.

Să luăm deci ca bază de discuție, realitatea goală a faptelor, fără să se înțeleagă că ne-am constituit sclavi fideli și mameleuci, actualului.

Care a fost și care este realitatea în viața politică și economică? Evident, războiul a schimbat totul, iar consecințele sunt incalculabile. Tehnica modernă, cu vaste și nebanuite posibilități, a dotat cu o putere uriașe toate compartimentele economiei. Materialismul istoric al lui *Karl Marx*, născut la primele începuturi de mașinism, a putut să discearnă până la un anumit punct și să-și impună condițiunile economice asupra formelor politice, dar n'a putut să bănuiască această subită creștere în volum și densitate chiar, a industriei, comerțului și finanței, care debordează totul și pretinde să utilizeze până și politica pentru scopurile sale, adesea contradictorii. Un cunoscător, *Walter Rathenau*, proceea cu câțiva ani în urmă, că „în urma creșterii imense a industriei, statele vor deveni grupuri de producțiune armate, pe baze naționale“.

Profetia economistului german, este drept, a fost cam severă, fără să se poată afirma că a fost desmintită de evenimente consumate până azi.

Ritmul accelerat al economiei a rupt toate legăturile de corespondență cu politica. Am putea spune mai exact, politica a întârziat asupra prezentului, în loc să-l devanseze. Economia, acest câmp de aplicare al politicii, a scăpat de sub controlul ei, tinzând la forme și conținuturi noi.

Și când, ne gândim ce rol imens, a fost chemată să joace politica în răstimpul dela războiu încoace, numai atunci ne dăm mai bine seama de ce toate înfăptuirile realizate au sfârșit prin a nemulțumi profund pe contemporani ce-și clamează incontinuu mizeria și neajunsurile de tot felul.

Dar ce să facem? Timpurile s'au dus. Un diplomat, *contele de St. Aulaire*, avea o vorbă: „în politică, ca și în amor, mărturisirile devin dificile atunci când ocaziunile au fost pierdute“.

Incontestabil, politica nu și-a ținut pasul și pentru alte motive. Vremurile turburi au scos la iveală oameni tot mai nepricepuți și pe cari tentațiile cotidianului nu i-au lăsat reci. Am avut, zece ani dela războiu, o veritabilă trivializare a politicii, târâtă să mascheze cele mai tenebroase afaceri. Aforismul lui *Anatole Leroy-Beaulieu* care spunea: „chestiunile politice sunt înainte de toate chestiuni de morală“, n'a fost un percept serios pentru oamenii produși de războiu.

Și acum, când problema a căpătat alte înfățișeri, cu aceiași crasă incompetență, aceiași juisori ai timpurilor apuse și-au găsit un obiect de discuție, pe care l-au asvârlit în publicul profan cu nerușinarea clasică farseurilor de rând. Cine primează? Politica sau economia?

Natural că acum acești farseuri ce au acumulat averi cu cari ne sfidează la tot pasul, sunt pentru primatul economiei. Nici nu puteau să ajungă altundeva, pentru că însăși cel mai elementar instinct, instinctul de conservare, le pretinde astfel.

Interesele masselor sunt altele și tinerimea conștientă cere democrației integrale să cântărească bine datele problemei ce este chemată să rezolve.

Roger Franca a prins admirabil situația, sintetizând: „a asocia în forme viabile, în organisme create pentru a reflecta interesele, gândirea, voința și sentimentele tuturor, este arta civilizației de mâine“.

Deci, nu între politică și economie, ci și politică și economie!

Gheorghe I. Popescu.

Revizionism

VII.

Pentru susținerea cauzei revizioniste maghiare, ziarul „Pesti Hirlap” din Budapesta a editat un album de propagandă cu ocaziunea jubileului de 50 de ani: albumul s'a tipărit în patru ediții străine, în limbile: engleză, franceză, italiană și germană, afară de ediția maghiară.

„Albumul ziarului „Pesti Hirlap” s'a întocmit acum câteva luni (în Dec. trecut), și de atunci în zeci de mii de exemplare s'a împărțit pe întregul glob pământesc, în mâinile tuturor acelor cari prin influența lor ar putea face ceva pentru Ungaria”.

„Din toate părțile lumii ne-au sosit o mulțime de răspunsuri. Acestea sunt numai mulțumirile de politețe. (Ca de ex. răspunsul deputatului Bromley, care a aruncat albumul în foc!). „Toate acestea ne încurajează prin răspunsul lor călduros. Trimițătorii acestor răspunsuri ne aduc la cunoștință, că n'au știut până acum despre marea nedreptate făcută Ungariei și găesc absolut necesar revizuirea tratatului dela Trianon în vederea interesului de dreptate și asigurarea a păcii mondiale”.

„Trebuie neapărat să facem lumea să înțeleagă, că cea mai mare nedreptate prin tratatele de pace și cea mai mare rană a primit-o Ungaria, și astfel ea în primul rând trebuie ajutăată”. Iată ce sunt în stare să facă Ungurii în interesul cauzei lor!

„Am dovedit prin albumul nostru atmosfera ce plănează în lume și fără frică ne putem descoperi rănilor și să cerem lumii doctoria ce ne-ar vindeca. Vom dovedi, că putem lua lupta pe față cu orice propagandă a dușmanilor noștri. Am dovedit, că diplomația maghiară trebuie să înceteze cu politica prevăzătoare de până acum în această chestiune. Nu numai conducerea trebuie să alimenteze până la cel mai înalt grad revizuirea, ci toate puterile națiunii trebuie să stea în ajutorul interesului urmărit”.

Guvernul maghiar pe față alimentează această acțiune și o sprijinește prin toate mijloacele, iar când e vorba despre diplomația maghiară, ea este de mult înhămată în slujba și la carul acestei acțiuni. Unde vor ajunge Ungurii în obsesia lor bolnăvicioasă a revizionismului, se va vedea?! Orice colaborare serioasă a Micei Antante cu ei pe orice teren de activitate este exclusă, câtă vreme vecinii noștri nu vor înceta cu ura și cu politica lor provocatoare și nu se vor cuminti. Drumul pe care a apucat Ungaria condusă de nobilimea ei parazită, e primejdios pentru menținerea păcii și în primul rând pentru ea însăși. Nobilimea își apără și își menajează propriile ei interese, iar refacerea țării sub raport economic și financiar nu se va face de către aceștia în dauna capitalismului, care se află concentrat tot în mâinile lor.

„Să-și facă fiecare datoria. Succesul nu poate să lipsească, dreptatea va învinge. (?) Acestea sunt așa de sigure, ca și faptul, că după o iarnă cu vifor și ger, vine o primăvară frumoasă”.

„Viața națiunii, ca și-a cetățeanului singuratic, azi e plină de străduinți grele. Pâinea de toate zilele și toate cele necesare existenței, dar maghiarimea să suporte fără revoltă și murmur crucea grea a Golgotei și-a încercărilor”.

„De aceea avem nevoie de o concepție unitară a întregii națiuni, care să poată regula și însufleți spiritele — și asta-i revizuirea. Această lumină a facliei, desigur, ne va călăuzi pe toți. Dacă suntem oboșiți, dacă șovăim, dacă ne împiedecăm prin întuneric, să privim într'acolo, vom vedea dreptatea și drumul care ne va călăuzi la vechiul răsărit de soare, la admirabila (!) viață ungurească”.

Acțiunea revizionistă are în fruntea ei pe nobilimea maghiară, acea nobilime care se află azi la cârma Ungariei. Situația economică și financiară dificilă prin care trece Ungaria

nu poate fi rezolvită în dauna capitalismului și-a oligarchiei stăpânitoare. Situația proastă și mizeră în care se află masele produce o stare enervantă și după cum spunea un ziar ceh, despre politica lui Bethlen, „în momentul acesta propaganda maghiară, încălzită extrem din interior, crede să găsească un derivativ pentru o situațiune materială proastă, pasionând masele pentru o revizuire himerică, fără a și da seama că această febră, întrebuintă în mod artificial, epuizându-se, va sfârși prin a cădea într'o indiferență generală”.

Iar până ce „Fata morgana” a revizionismului va sosi să le alinte suferințele, tu țăran de pe pusta arsă de soare și tu muncitor de fabrică muritor de foame, taci și suferă totul, mângându-te cu palavrele și minciunile pe care ți le însiră nobilimea, vișând la țara Canaanului în care vei ajunge prin revizuire. De aceea tăceți și suferiți fără murmur și șovăială, ducând pe umerii voștri oboșiți crucea Golgotei și-a încercărilor pe care v'a aruncat-o pe spate cea mai murdară rămășiță a nobilimii terestre. Să nu șovăiți nici un moment, să ajutați nobilimea să-și recapete latifundiile pierdute prin Trianon, altfel nu sunteți buni patrioți maghiari și astfel într'o bună zi, desigur, veți ajunge la vechiul răsărit de soare și la admirabila viață maghiară, când nemeșul maghiar va putea cânta din nou ca pe vremea lui Kosuth Lajos:

„Munkátlanság csak az élet.

„Van életem, mert henyélek.

„A parasztléte a dolgot,

„En magyar nemes vagyok!

„Enni, inni jól tudok.

„En magyar nemes vagyok! etc.”...

(Al. Petőfi).

(„Trândăvie doar e viața (a nemeșului). Am o viață fiindcă lenevesc. Munca e pentru țăran (proști). Eu sunt doar nemeș ungur. (Refren). Știu mănca și să beau bine. Doar eu sunt nemeș ungur, etc., etc.”)

„Și asta era doar admirabila viață maghiară a trecutului după care mai oftează și azi ultima fărâmițură a unei nobilimi parazitare, care se sfârșeste...”

Petre Petrinca.

Bibliografie revizionistă

(Urmare)

Continuăm seria operilor revizioniste din numerile trecute ale „Chemării”.

În limba maghiară au mai apărut următoarele cărți: *Igazságot Magyarországnak!* (Dreptate Ungariei), albumul ziarului „Pesti Hirlap” cu ocaziunea jubileului său de 50 ani. Acest album a mai apărut și în patru limbi străine, tipărit de același ziar.

Dr. Szúdeczky Lajos: *Székelyek és oláhok.* (Săcuii și Valachii). Patria Irodalmi Vállalat, Budapest.

Magyar Reviziós Liga idegennyelvű kiadványai: (Publicațiunile străine ale Ligei Revizioniste Maghiare): *La Lettre d'Envoi et des Commissions de Délimitations: Les griefs des minorités dans le Russinsko: Le Probleme Hongrois* (Problema Maghiară); *Profesneur Eugen Horváth, Phil. D.: Responsibility for the war and for the Treaty of Trianon, Facts, etc.*

Tomcsány János: *Nagy Magyarországból Kis Magyarországra.* (Din Ungaria mare, Ungaria mică), Magyar Nemzeti Szövetség kiadása, Budapest.

Szviezcényi Z.: *Hogyan veszet el a Felvidék?* (Cum s'a pierdut Nordul Ungariei?), Budapest, 1921.

Dr. Jehlicska F.: *A tiz csapás Szlovenszkóban.* (Cele zece lovituri cehe în Slorenko).

Szent Gellért-Társaság. *Irodalmi Egyesülete, Budapest, giadása: Az új szerb alkotmány, (Noua constituție jugoslavă), Idem: Radics a horvát blokk és vajdasági magyarság, (Radics, blocul croato-slavoon și maghiarii din Jugooslavia).*

(Va urma).

Criza economică mondială

sau

Măria Sa Stomacul și Biserica

Toate ziarele și toate revistele de pe glob se ocupă de criza economică a lumii. Este postavul roșu pe care îl agită toreadorii morții în fața taurilor tuturor statelor. Politicieni, economiști, financieri, oameni de stat de toate spețele dibuiesc în fața unor fenomene necunoscute și propun soluții dela cele mai ingenioase și romantice până la cele mai absurde. Șomajul amenință cu maxilarele căscate fantastic — spectru implacabil al foamei — și nici măsurile cele mai binevoitoare ale oamenilor de stat, nu rămân altceva decât măsuri palide, praf în ochii mulțimilor. Germania are 4 milioane de șomeri; are apoi vre-o 15 milioane oameni cari trăesc în mizerie. Statele Unite și Anglia cu cea mai modernă organizație a asistenței sociale și cu cea mai formidabilă clădire, dar și cea mai ipocrită, a filantropilor, nu mai izbutesc să ascundă, să voaleze măcar, tumoarea care puroiază pe trupurile lor slăbănoage. Franța deși până acum e pusă la adăpost de șomaj, se vâicărește că a primit totuși un număr prea mare de muncitori streini (în anul 1930: 128.791 și în anul 1929: 110.871). Economiștii lor patrioți susțin că mai bine ar ameliora viața muncitorilor francezi. Dar mi-te să mai primească în țară un milion de șomeri Germani, ca astfel să salveze Europa dela prăbușire sau revoluție (și astfel să-și asigure la nord un scut puternic)... Și în această criză mondială Banca Franței a acumulat până acum 56 miliarde fr. aur, fără să se teamă că aceasta ar putea duce la o nouă inflație, care ar putea influența prețurile, un nou gen de inflație necunoscut până acum de financieri și care să producă o surpriză mai mare decât cea produsă pe vremuri de banca lui Law. Pe de altă parte cheltuielile militare grăvitează înfricoșător asupra bugetelor tuturor țărilor și nimeni nu se gândește să ia în serios propunerile visătorilor de pe la conferințele desarmării: să limiteze bugetele militare, să comprime la minim cheltuielile de război pentru că acestea niciodată n'au apăsât mai mult în balanța vieții oamenilor și niciodată n'au avut mai adânci repercusiuni asupra economiei și finanțelor țărilor. Nu înzădar a declarat de curând Snowden, cu vorbe îngrijorătoare, că dacă Anglia nu va ști să ia imediat măsurile cele mai „draconice”, bugetul ei se va solda cu un deficit de 40 sau 50 milioane sterline.

Astfel de gânduri, depănam privind marele film al lumii. Stăteam de vorbă cu prietenul meu. Răzvrătit și nemulțumit, duhnea din el un dispreț și o ură congenitală împotriva tuturor minciunilor societății; țipa și urla împotriva sperjurilor îmbrăcați în hainele filantropiilor sociale sau pioșilor bisricești, scuipe peste capetele „nenorociților” aleși de „soartă” să poarte sarcinile grele ale trebilor publice. Prilejul nou al acestor fâșniri tumultuoase de revoltă era predica rostită dela amvon de către un mare orator bisericesc din capitală. Te cutremuri când auzi pe acest om pulverizând atâta talent oratoric peste capetele netrebnicilor farisei cari îl ascultă cu fălcile lungite de curioșie și risipește atâta artă învărtind verbul cu îndemnuri apocaliptice și cu ecouri vuitoare dela amvon, până se izbește prelung, zângănit pe pereții catedralei.

Și catedrala goală, plină doar de o puzderie de scăfârlii absente și imbecile. Cuvântul lui de bas prelung face să se îndoie în murmur de vaiete ipocrite și trecătoare, spațele peste care trece vîind ca un biciu cu șapte plezne de foc.

...Și câtă rătăcire la acest înțelept cu figură de mag, care îndeamnă la muncă, la rugăciune și suferință. Și papa Leon al XIII prin enciclica sa „De Conditione opificum” a căutat să restabilească demnitatea muncii, ca fiind de origine divină.

Ei, bine, nu, Părinte!

Nu vrem să mai ascultăm aceste sfaturi, osânditoare la neputință veșnică. Dacă totuși muncim și ne rugăm și suferim, nu vrem să ne mai facem idealuri din acestea, cari au fost, sunt și vor fi cea mai cumplită osândă și cel mai oribil blestem al lui Dumnezeu. Dimpotrivă, Părinte, după cum Omenirea nu și-a găsit dela origina ei alt scop decât să lupte împotriva acestor trei blesteme, nu vom avea nici noi altă năzuință decât să reducem, să nimicim lanțurile și să rupem aceste zăgazuri, cari fac dobitoicia sufletului nostru, și întunecimea minții. Ele întârzie pasul și fac să orbecăiască omul mereu dincoace de lumină, în împărăția besnei înghetate.

Ați mutilat și ați modelat ca olarii din Fayenza lutul doctrinei lui Crist, adevărata Lui doctrină. Munca și suferința a fost blestemul lui Dzeu („prin sudoarea frunții, îți vei câștiga pâinea...”), răscumpărate îndeajuns cu supliciile pe cari le-a suferit omul dealungul veacurilor, pentru păcatul primilor oameni.

De acum nu vrem să ne mai adăpostim la umbra acestor ideale. Și chiar dacă o vom face, o facem numai pentru că să scăpăm cât mai curând de blestemul chinuitor al muncii. Da! Să se transforme cu o iuteală ametoitoare utilajul tehnicii moderne ca să ne elibereze cât mai curând. Pentru că așa cum muncim astăzi, Părinte, avem grâul cel mai mult pe care l-a recoltat vreodată Europa, și totuși murim de foame! Avem atâtea lemne câte nu are nici o țară și totuși înghețăm de frig. Acolo unde nu avem lemne alimentăm focul cu codrii de pâine și cei din țara lemnului, sunt muritori de foame și frământă pâine din lemne măcinate. Avem atâtea postav în lume, Părinte, și o tehnică textilă atât de modernă cum n'a mai văzut vreodată omenirea și totuși niciodată n'au fost oamenii mai slab îmbrăcați și mai goi. Se fabrică milioane de chibrite cu o iuteală fulgerătoare, și totuși ne întorcem la cremele și iască!...

Munciți și suferiți până se vor umple hambarele cu grâne, se vor mucegai hainele și le vor mânca molile. Munciți, suferiți și mirosați putoarea de mucegai a hambarelor tixite, că nu vi se vor deschide vouă ca nu cumva să vi-se aplece și care cumva să nu vă mai placă munca.

Foarte mulțumim, Părinte!

Oscar Jianu.

Literați sovietici trimiși la munca câmpului

Comitetul executiv central a invitat Asociația scriitorilor sovietici, ca să alcătuiască un grup de 120 scriitori, care va fi trimiși la munca câmpului. Mai mulți scriitori, temându-se de teroarea țăranilor, cari se împotrivesc brigăzilor de muncă trimise dela orașe, au refuzat să plece la țară. Afacerea lor a fost predată Administrației politice de Stat (G. P. U.). Atitudinea scriitorilor, cari nu s'au supus ordinului de a pleca la țară, este considerată ca un fapt contrarevoluționar.

**Plățiți-vă
abonamentul**

Săptămâna

După ineditul și senzaționalul săptămânilor trecute, viața politică a intrat din nou în ritmul ei normal însoțită de zâmbetul triumfător al dlui Mironescu și tulburată de seănțele după putere ale tancilor din opoziție.

Întoarcerea la Londra a dlui Titulescu, a întărit și mai săngeros nădejdele puse în deslănțuirea unei crize de regim. Spectacolul e dezolant în toată tragedia lui mai ales în tabăra celor botezați mai nou, cu porecla de „personalități”, cari se văd nevoiți să-și antreneze nervii dogorâți de așteptare, pentru o nouă... expectativă patriotică.

Mai șmecher e mareșalul Averescu, care-și dogorește ciolanele la Aquilă, lăsând bucătăria partidului pe seama dlui Trancu-Iași și renunțând la orice veleitate de a mai ferici țara... (dsa se încântă cu amintirile frumoasei activități desfășurate în 1907).

Expectativa patriotică pe care „volens-nolens” trebuie s'o accepte „personalitățile” ne-a strecurat pe targa amintirilor o expectativă — tot patriotică se numia — a dlui I. G. Ducas, jupânul actual al partidului liberal. Ea ni s'a reimprospătat, mai ales în legătură cu nesfârșitele declarații de fidelitate și dragoste față de tron, pe cari, nu pierde nici o ocazie să le facă, același Iani Ducas, care la 9 Iunie trecut, adoptase curajoasa formulă a expectativei patriotice, după ce înainte își desertă tot veninul împotriva „aventurii”. Ne-am gândit, că în seceta asta de senzație, nu e rău dacă mai punem sub ochii cetitorilor noștri, declarațiile patriotului Iani

Ducas, nu de alta, dar așa ca să nu se uite...

Iată ce spunea ieri, marele carlist de azi:

„Fapta de astănoapte este cea mai primejdioasă aventură ce s'a putut face și este tot ce poate aduce mai mult rău consolidării noastre naționale și situațiunii țării în toate privințele.” La o primejdioasă aventură nu pot să iau parte, refuz să mă duc, chiar dacă viața mea politică ar lua sfârșit azi. Am scrutat tot ce-mi poate spune judecata și conștiința mea și din două motive: unul de ordin etic și altul de ordin politic și național mă împiedecă definitiv să primesc soluția de azi. Aș considera că mă desonorez, făcând astfel și deci să sfârșesc cariera mea politică, cu un act de desonoare.”

Așa grăit-a ieri Iani Ducas, pe când era doar vice-jupân al clanului liberal. Azi același băiat subțire și mlădios (foarte mlădios) a consimțit să nu-și sfârșiască... cariera (cacofonia e admirabil venită) politică și a consimțit chiar să fie ales jupân șadea al clanului. Ba, nu s'ar da în lături, nici dela lingerea augustelor tălpi așa cum i-a prorocit odată de mult d. M. Popovici. Față de cele de mai sus nu vrem să facem nici o ironie, când cerem respectuos M. S. Regelui, să îndrume la ordine pe acest cameleon înfigăret, ori de câteori încearcă să mai facă paradă de patriotism și dinasticism. Oamenii din țara asta, or fi având ei multe metehne de cari îi mai poți lecu.

Dar o singură meteahnă nu le-o poate scoate nimeni din măduvă: iartă dar nu uită. B. G.

Interesantă conferință științifică

Duminecă 29 Martie curent la ora 11 a. m. în sala 4. a Universității (Vasile Părvan), va avea loc o conferință, care va fi ținută de eminentul matematician și profesor universitar Dr. Gheorghe Bratu, în cadrul „Soc. Reuniunea Femeilor Creștine”.

Subiectul este: „Din minunile cerului”. Conferința va fi ținută cu proiecțiuni. Merită a fi audiată de toți intelectualii cunoscută fiind preeminența personalitate a conferințarului, iar subiectul fiind din cele mai atractive.

Dealtfel „Reuniunea Femeilor Creștine” a cărei prezidență este Dna Dr. Elena Bratu, inițiativa de multe idei fecunde, datorită generozității sale fără pereche, se găsește pe făgașul unei rodnice activități. În vremurile acestea de marasm, când trănănituri defecți poartă sămânța dezagregării sufletelor, femeia românească, dăruiește tot idealismul curat al sufletului ei, inviorând atmosfera încărcată de neîncredere și deznădejde.

Debitele au fost aprovizionate cu a doua serie de tutun denicotinizat

După cum era de așteptat țigările și tutunurile denicotinizate, au câștigat în câteva zile pe fumători. Nici nu e de mirare astăzi pentru că prin înființarea industriei de denicotinizare „Fumosan” s'a realizat o veche dorință a fumătorilor: avem în sfârșit țigări pe cari le poate oricine fuma liniștit, pentru că sunt cu totul nevătămătoare sănătății. Țigările denicotinizate au devenit atât de populare că s'au epuizat din primele zile la toate debitele și chiar depozitele principale n'au putut satisface îndestulător cererile tot mai mari. Deaceia fabrica „Fumosan” a lucrat multe săptămâni de rândul ca să satisfacă dorința publicului și a izbutit să etragă nicotina dintr-o cantitate de țigări atât de însemnată că a putut să reaprovizioneze din nou debitele și depozitele de tutun. Noile țigări denicotinizate puse acum în consum variază în unele privinți de prima serie. Fabrica „Fumosan” a luat în considerație diferitele observații ale fumătorilor și le-a satisfăcut cu prilejul acesta. Mulți s'au plâns că produsele „Fumosan” sunt prea uscate și deaceia au praf prea mult. La noile cantități produse acum, defectul acesta a fost eliminat și azi țigările denicotinizate au același grad de umiditate pe care-l au țigările obișnuite.

Fabrica „Fumosan” și-a dat toată silința ca țigările puse în comerț să-și păstreze gustul și aroma plăcută și produsele puse acum în consum sunt o dovadă că încercările au reușit pe deplin.

Obligațiile științei în Rusia

Ziarul „Kölnische Zeitung” Colonia, publică o depeșă din Moscova, în care spune:

Un ordin al conducerii partidului de la Academia comunistă niste îndatoriri cu totul neobișnuite, ca instituit de control asupra întregii vieți științifice din Uniunea Sovietică. I se prescrie să prelucreze teoreticește problemele refacerii socialiste și ale luptei de clasă, și astfel să dea ajutor teoretic partidului precum și organizațiilor de stat și economice în lucrările lor practice. Drept una din cele mai importante îndatoriri se prevede controlul metodologic al tuturor instituțiilor mai importante administrative și de cercetări științifice, cari sunt obligate, după cerere să dea orice informațiune asupra planurilor lucrărilor lor. În același timp supravegherea formării viitorilor oameni de știință. Ordinul completează sistematic și organizatoric supunerea oricărei activități intelectuale acelor principii teoretice comuniste, cari se aprobă de partid.

Spicuri din presă

Ungaria conac al cerșetorilor.

Ziarul „Népszava” publică un articol în care ocupându-se de situația internă din Ungaria, printre altele spune:

„Țara va ajunge în curând un cimitir. Va ajunge un conac al cerșetorilor, dacă va continua pe drumul apucat.

„Situația din țară e demnă de plâns, iar plângerile vin și ele din zi în zi mai multe. Treburile merg din ce în ce mai prost, iar cei cari ar trebui să lucreze pentru curmarea răului stau și așteaptă, în loc să procedeze imediat la acțiuni cari ar putea aduce o ușurare a situației. Datoria guvernului ar fi să facă acte serioase și să ia dispozițiuni la fel, ale căror urmări să fie pâinea și existența, iar nu micile acte de binefacere de cari dă dovadă astăzi.

Sovietele pregătesc o campanie împotriva sărbătorilor de Paști. Campanie liberugetătorilor

În legătură cu apropierea sărbătorilor creștine de Paști, au început în Rusia sovietică intense pregătiri pentru organizarea unei vaste campanii antireligioase. Intreaga muncă de propagandă în această direcție a fost predată Societății liberugetătorilor, în fruntea căreia se află E. Iaroslavski. În anul acesta campania împotriva sărbătorilor de Paști va fi unită cu campania pentru realizarea liniei generale a partidului în chestiunea colectivizării agricole.

În special la sate, campania antireligioasă va fi dusă simultan cu propaganda în favoarea gospodăriilor colective. La sate vor fi trimiși agitatori speciali dela centru și scopul lor va fi, înființarea de nuclee antireligioase în gospodăriile colective.

Organizațiile liberugetătoare existente înființează brigăzi speciale de atac, care să însoțească propagandistii antireligioși, contribuind la intensificarea activității împotriva religiei. Brigăzile de atac vor aduce cu sine la sate și vor răspândi literatură antireligioasă. Cărțile de caracter antireligios, din pricina tendințelor lor propagandiste, sunt cete în ultimul timp din ce în ce mai puțin. În afară de aceste cărți brigăzile de atac vor avea datoria de a realiza un anumit număr de abonamente pentru ziarul „Bezbojnik” (Liberugetătorul) și a înființa noi organizații liberugetătoare.

Numai în regiunea Leningrad vor fi trimiși 120 propagandisti. Aceștia vor trebui să organizeze între altele 30 gospodării colective formate numai din liberugetători. Brigăzile trimise în regiunea Leningrad vor mai trebui să se îngrijească ca numărul membrilor organizațiilor locale liberugetătoare să se ridice la un jum. milion și ca să se împărțească cel puțin 100.000 exemplare ale ziarului „Bezbojnik”.

În orașe se va întări propaganda antireligioasă în fabrici, uzine și cluburi muncitorești. Tuturor cantinelor și restaurantelor li se va interzice gătitul de mâncări de Paști. În general se pregătesc tot felul de măsuri ca zilele de Paști să treacă în Rusia sovietică ca zile obișnuite.

Așa sunt obligați credincioșii din Rusia să se bucure de Invierea Mântuitorului.

Conferința din Paris: rezultatele.

Ziarul „Near East & India” scrie: Importanța pe care o are anul trecut pentru întreg Balcanul este că unele dintre țări și-au dat seama că numai printr-o combinație s'ar putea întâmpina cu succes situația agricolă post-belică. Neîndoios că primejdia crescândă a dumpingului rusesc a avut oarecare rol în această chestie. E necesar însă de a se scoate în evidență că protecția pe care o dă România, Jugoslavia și Bulgaria piețe-

lor lor nu va avea mare efect asupra situației lor agricole, ceea ce interesează este situația de pe piețele externe. De aci și importanța pe care o dau Balcanii conferinței dela Paris și celei viitoare dela Roma.

Totuși, am merge prea departe, încheie ziarul, dacă am spune că această conferință a rezolvat problema cerealelor din Balcani, deși rezultatul este destul de promițător. Rămâne de văzut cât de mult vor fi în stare să aducă la îndeplinire statele interesate termenii rezoluțiilor luate.

Kulaci condamnați la moarte.

Se anunță din Moscova prin agenția TASS care află după relatări oficiale din localitatea Konotop, că autoritățile sovietice au adus un verdict prin trei condamnări la moarte asupra a 3 „kulaci” — săteni înstăriți — din Kașevalow, inculpați că timp îndelungat au boicotat planul colectivizării, terorizând pe colhoznicii și activiștii comunisti și incendiind peste 20 de gospodării colectivizate. Principalul inculpat Olicenko și alți doi consăteni au fost împușcați, iar alții în număr de 6 au fost condamnați la închisoare pe câte 8—10 ani.

Sovietele construiesc dirijabile

Aceiași agenție sovietică anunță că în scopul întăririi armanentului aerian, cu ocazia deselor manifestațiuni de propagandă, s'a colectat „pe cale de obol public”, pe teritoriile sovietice, suma de 7½ milioane pentru construirea dirijabilelor.

Activitatea unui poet și a unei artiste.

Ziarul Rassegna Italo-Romana, dedică primul articol semnat de d. Virgilio Monti, poetului transilvănean și marelui prieten al Italiei, Aron Cotruș, articol în care este elogios comentată activitatea poetului român, încheind cu omagii pentru valoroasa pianistă Elisabeta Cotruș, soția dlui Cotruș, care îl ajută cu arta sa în a face cunoscută România în streinătate.

Întelegere militară germano-sovietică.

Ziarul Der Moment din Varșovia publică o știre din Moscova după care guvernul german a garantat industriașilor germani o sumă de 800 milioane mărci aur în contul comenzilor de mașini și locomotive pentru refacerea căilor ferate din Rusia. Este o nouă dovadă că s'a încheiat un acord între Rusia și Germania pentru un sprijin reciproc în caz de nevoie.

Ziarele poloneze comunică: sovietele au decis să predea germanilor linia strategică Minsk-Moscova, pentru scopuri militare. În caz de război cu Polonia, această linie va juca un rol covârșitor pentru transportul armatei roșii în contra Poloniei.

Primăria Municipiului Cluj.

A N U N T.

Municipiului Cluj vinde prin licitație publică cu oferte în scris, închise și sigilate imobilul său de sub No. top. 9957—4 situat în strada No. 831 și compus din un teritoriu de circa 1733 m² pe care se află construită o clădire din cărămidă cu 3 camere și bucătărie, 1 antreu și 1 pivniță.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88—110 din legea Contabilității publice în ziua de 7 Mai 1931, orele 11 a. m. înaintea Comisiei de licitație, sala de sedințe.

Odată cu predarea ofertelor lor concurenții vor preda la mâna președintelui comisiei de mai sus o garanție provizorie în numerar sau efecte garantate de Stat egală cu 5% din suma oferită drept preț de cumpărare.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul Serviciului economic Cluj, la 20 Martie 1931.

Primăria Municipiului Cluj.

Redactor responsabil:
Dr. A. T. MUREȘAN